

Durven vertrouwen

Ik weet nog precies wanneer ik begreep wat het betekent om papa te zijn. Als peuter was onze jongen al gek op treinen, dus zowat elke zondag trokken we naar het station om treinen te zien aankomen en vertrekken. Maar soms zorgen de pneumatische remmen van een trein voor nogal wat lawaai, ook als hij reeds stilstaat. Dus op 'n keer stonden we naast mekaar op perron 22 in Antwerpen Centraal, toen plots een scherp geluid kwam van een trein die aan een ander perron stond. In een reflex greep mijn zoontje mijn been vast, om beschutting te zoeken. En terwijl ik hem over de bol aaide, en zei dat alles in orde was, begon ik te beseffen wat dat spontane gebaar betekende. Het ventje rekende erop dat ik ervoor zou zorgen dat alles met hem in orde was. Het overviel mij. Niet het feit dat het een grote verantwoordelijkheid is om voor iemand anders' welzijn te zorgen ... maar wel het blinde vertrouwen dat hij blijkbaar had in zijn papa.

Marcus 5, 21 – 43

Het leven strooit regelmatig tegenslag en ramspoed op ons pad. In het Evangelie van zondag is er een massa van mensen die Jezus willen ontmoeten, en in die menigte bevinden zich twee mensen die met wel zéér zware tegenslagen te kampen hebben. Jairus, een vooraanstaand man in de plaatselijke gemeenschap, heeft een dochter van twaalf jaar oud, maar zij is doodziek. Hij smeekt Jezus om de genezing van het meisje. Er is ook een niet bij naam genoemde, eenvoudige vrouw die al twaalf jaar ziek is. Zij heeft constant bloedingen, en de dokters kunnen haar niet genezen.

De vrouw ...

Volgens Mozes' wetten is een vrouw onrein tijdens haar menstruatie. De vrouw in dit verhaal kampt al twaalf jaar met bloedverlies. Niet alleen is dit slopend voor haar eigen gezondheid, en is zij hierdoor niet in staat om zelf leven te schenken aan kinderen. Zij is ook een onreine vrouw, die niemand mag aanraken en door niemand aangeraakt kan worden. De Joden geloven immers dat deze onreinheid "doorgegeven" kan worden. Bovendien, zo redeneren velen, zal deze vrouw waarschijnlijk een zware zonde begaan hebben, en is deze ziekte een straf. Het resultaat van dit alles is dat deze vrouw sociaal geïsoleerd is, een paria. Eigenlijk is zij dus zo goed als dood, in de ogen van de gemeenschap.

En toch mengt deze vrouw zich in de menigte – op een plek waar zij eigenlijk niet mocht komen, tussen de mensen bij wie zij niet welkom was – omdat zij gehoord had dat Jezus er was. Terwijl de anderen zich rond Jezus verdringen en om Zijn aandacht vragen, komt zij stilletjes dichterbij en denkt: "Als ik alleen Zijn kleren al kan aanraken, zal ik genezen zijn." En inderdaad, zodra zij de zoom van Jezus' kleed aanraakt, stopt het bloeden meteen.

Maar Jezus heeft gemerkt dat een genezende kracht van Hem was uitgegaan, en vraagt aan de menigte: "Wie heeft Mij aangeraakt?" Eerst weet niemand waar Jezus het over heeft, want er staan wel tientallen mensen langs alle kanten tegen Hem aan te duwen. Uiteindelijk biecht de vrouw aan Jezus op wat zij gedaan heeft. En hoe reageert Hij? Niet met verwijten omdat zij de wet van Mozes heeft overtreden en Hem heeft aangeraakt. Niet met een scheldpartij. Nee, Jezus zegt: "Dochter, uw geloof heeft u genezen. Ga in vrede, en wees van uw kwaal verlost."

Hier gebeuren twee opvallende zaken. Ten eerste behandelt Jezus deze vrouw niet als een paria, wat de lokale gemeenschap in de voorbije twaalf jaar wél gedaan heeft. Integendeel, Hij spreekt haar aan als “dochter”, en neemt de uitgestotene zo weer op in de gemeenschap. Hij herstelt de band tussen haar en de mensen rond haar, een band die gedurende al die jaren verbroken was, en geeft de vrouw op die manier haar leven terug. Ten tweede zegt Hij niet: “Ik heb u genezen.” Nee, Jezus zegt: “Uw geloof heeft u genezen.”

Jairus ...

Op dat moment bereikt het bericht de menigte: de dochter van Jairo is intussen overleden. Het heeft dus eigenlijk geen zin meer om nog langer van Jezus’ tijd te willen roven, zo wordt aan Jairo verteld. Maar Jezus wil daar zelf niet van weten. “Wees niet bang, maar blijf geloven”, vertrouwt hij de arme man toe, en samen stappen zij naar Jairo’s huis. Als zij het huis naderen, horen zij mensen luidkeels weklagen om het overlijden. Jezus vraagt: “Waarom dat huilen? Het kind is niet dood, zij slaapt.” Hoewel de mensen Hem niet geloven, en Hem zelfs beginnen te bespotten, stapt Hij onverstoort naar binnen, samen met de bedroefde ouders en enkele van Zijn leerlingen. Hij neemt de hand van Jairo’s dochter vast, en zegt: “Talita koemi” – wat Aramees is voor: “Meisje, Ik zeg u, sta op.” Zodra Hij deze woorden uitgesproken heeft, staat zij op. Jezus zegt aan Jairo en zijn vrouw dat zij het kind wat te eten moeten geven.

Hier zien wij dezelfde twee zaken gebeuren als in het voorval met de zieke vrouw. Ten eerste laat Jezus zich niet leiden door wat anderen denken en zeggen. In Zijn ogen is het meisje niet dood en afgeschreven. Wanneer de mensen zeggen dat het geen zin meer heeft, of wanneer zij Hem uitlachen omdat Hij toch naar haar toe gaat om haar te genezen, stuurt Hij iedereen weg die denkt dat het meisje dood is, en dat daarmee dus de kous af is. Hij gaat naar het meisje, en geeft haar het leven terug. En net zoals het aan de gemeenschap is om de genezen vrouw weer in hun midden op te nemen, is het nu aan de ouders om weer voor hun kind te zorgen en haar voedsel te geven, nu zij weer genezen is.

Ten tweede zien wij ook hier het doorslaggevende belang van geloof – in dit geval, het geloof dat Jairo heeft in Jezus. De Heer vertelt Jairo zelfs nadrukkelijk dat hij zich niet van de wijs mag laten brengen door wat anderen vertellen, maar dat hij, nèt in dit moment van wanhoop, zijn geloof moet blijven behouden. Het is immers dit geloof, zijn vertrouwen in Jezus, dat leidt tot de genezing van zijn dochter.

... en wij

In Johannes 14 zegt Jezus tegen Zijn leerlingen: “*Ik ben de Weg, de Waarheid en het Leven. Niemand kan tot de Vader komen, tenzij door Mij.*” En in de eerste lezing van komende zondag lezen wij in het boek Wijsheid: “*God heeft de dood niet gemaakt, en Hij vindt geen vreugde in de ondergang van zij die leven.*” De scheppende God is een God van Leven, en via Jezus vinden ook wij, gelovigen, de weg naar het Leven. Door Zijn verrijzenis heeft Hij ons getoond dat de dood niet het laatste woord heeft. En in het Evangelie van zondag lezen wij hoe Jezus ook aan anderen het Leven geeft. Ook al wordt hun vertrouwen in een goede afloop danig op de proef gesteld, het onbegrensde geloof dat Jairo en de zieke vrouw blijven hebben in Jezus, betekent hun redding.

Vanuit onze hedendaagse, door de wetenschap gefascineerde, of soms ronduit cynische blik, is het verleidelijk om zich af te vragen of deze gebeurtenissen echt gebeurd zijn, en hoe Jezus erin slaagde om de medische problemen van zijn medemensen op te lossen. Uiteraard is dat niet de kern van dit Evangelie. Deze lezing is geen historisch relaas, maar bevat een boodschap die ook aan ons gericht is: wie op Jezus vertrouwt, zal gered worden. Ook wij worden door tegenslagen op de proef gesteld, en soms lijkt de toestand uitzichtloos – maar wie zich laat raken door Jezus en Zijn boodschap, zal door het geloof gesterkt worden, er bovenop komen, en als nieuwe mens weer volop in het leven staan.

Marcus 6, 1 – 6 (Evangelie van 05 juli a.s.)

In het Evangelie van volgende week lezen wij hoe Jezus in de synagoge van zijn eigen stad gaat spreken. De mensen staan echter niet open voor Zijn boodschap, maar vragen zich schamper af: “Dat is toch de zoon van Maria en Jozef, de timmerman? Wat komt die hier vertellen? Hoe zou een timmerman al die dingen kunnen weten? Wie denkt hij wel dat hij is?” Het Evangelie vermeldt dat Jezus hier geen wonderen kan verrichten, want het geloof ontbreekt bij de mensen van Nazareth. Het is niet omdat zij niet kunnen geloven, maar omdat zij niet *willen* geloven wat Jezus verkondigt. We krijgen hier m.a.w. haast een anti-voorbeeld van wat we in het Evangelie van deze week kunnen lezen.

Marcus 6, 7 – 13 (Evangelie van 12 juli a.s.)

In het Evangelie van de week nadien lezen wij hoe Jezus de twaalf leerlingen uitzendt om Zijn boodschap te verkondigen en het geloof te verspreiden. Dit alles gebeurt zonder franjes. De leerlingen mogen niet teveel aardse bezittingen meesleuren, want al die bagage dient tot niets. Het gaat om de boodschap die tot bij de mensen gebracht moet worden. Dat is de focus voor de leerlingen, het doel van hun reis, en dus het voornaamste dat zij bij zich moeten dragen.

Jezus zegt: “*Als mensen je uitnodigen in hun huis, blijf daar dan tot je weer verder reist. Maar als mensen je niet binnenlaten en niet naar je luisteren, dan moet je meteen verder reizen.*” Let op hoe Jezus het woord “mensen” gebruikt. Hiermee verwijst Hij expliciet naar alle mensen ter wereld, en dus niet enkel de Joden.

Het lijkt bovendien alsof Jezus lessen heeft getrokken uit zijn ervaring in Nazareth. Als mensen geïnteresseerd zijn in de boodschap, blijf dan bij hen tot zij het begrepen hebben. Maar als zij er niet van willen horen, blijf dan niet aandringen. Het is immers aan de mensen zelf om hun eigen keuze te maken – en als het hun keuze is om niet te luisteren (ook al is dat niet de juiste keuze), dan moet je daar niet tegen in willen gaan. Dat heeft toch geen zin, het is tijdverspilling. Enkel wie vol vertrouwen openstaat voor het geloof, krijgt te horen hoe zij aan hun nieuwe leven als Christen kunnen beginnen.

(Robert Michel)